

Eckstein Gábor (1972. június 3., Budapest)

és Eckstein „Töfi” László (1973. május 25., Budapest)

játékosok

– Gabi! Gyerekként hogyan alakult a kapcsolatotok?

– Nagyon jó tesók voltunk, amiben nyilván a foci iránti közös szeretet is szerepet játszott, amit édesapánk oltott belénk. Gyakorlatilag amint járni tudtunk, labda gurult a lábunk előtt, azt kértünk a szülinapunkra, karácsonyra, és sokszor azzal is aludtunk. A kibontakozásunkhoz szerencsére még kellő időben, '79-ben elköltöztünk a VI. kerületből az akkor épülő Békásmegyeri lakótelepre, annak is a Duna felőli oldalára, ahol a házak közötti parkokban létrehozott, ma is megtalálható „dühöngőkben” hétvégén és iskolaszünetben éjjel-nappal ment a foci. Ha pedig úgy alakult, az előszobában vívtunk nagy fejelőpárbajokat az öcsémrel, ahol a szobáink ajtaja képezte a kaput. Persze a suliban is zajlott az élet: a tanítási idő után osztályonként csapatokat szerveztünk, és meccseket kötöttünk le. 7–8. osztályban én tartottam az edzéseket az osztálytársaimnak. És akkor a kerületi bajnokságról még szót sem ejtettünk! Nagyon komolyan vettük az egészséget. Sajnos a mai fiatalok többségéből mindez jórészt már kiveszett, hiszen megsokszorozódtak a szabadidő eltöltési lehetőségeik, elég csak a számítógépet említeni.

– Igazolt labdarúgók mikor lettetek először?

– '83-ban vitt le minket apunk a Csillaghegyhez, egészen pontosan Teleki Ottóhoz a serdülő „Zs”-be. Egy évet játszottunk nála, aztán egy év pihenő következett. '85-ben úgy kerültünk a Gázművekhez, hogy az egyik békási haverunk, Szalai Tomi ott játszott, és hívott bennünket is. Két évet húztam le a serdülőben, majd ugyanennyit az ifiben Kóródi Rudi bácsinál, aztán átmenetileg elváltak utjaink, mert átigazoltam a Csepel ifibe, amit akkor pont Schmél Laci bá' irányított. Néhány labdát vagy ilyesmit adtak értem cserébe. '89/'90-ben harmadik helyen végeztünk az NB I-ben, és megnyertük az MNK-t (Magyar Népköztársaság Kupa), a döntőben a Tamási Zolit soraiban tudó MTK-t felülmúlva. Szintén '89-ben végeztem el felszolgálóként a szakközépiskolát. '90 augusztusában bevonultam katonának, és mivel szóltam, hogy focizom, ezért Tatára tettek az NB III-as Tatai HAC-hoz. Három hónap után azonban átraktak a fegyveres erők tatai üdülőjébe felszolgálónak, így a maradék hét hónapra fel kellett függesztenem a futballt. Ősz elején leszereltem, és Szűcs Laci bá' hívására rögtön mentem is vissza a Gázba. Azért nem a Csepelbe, mert az ifiből kiöregedtem, a tartalék csapatot pedig addigra megszüntették.

– Közben a tesód?

– Ő maradt a klubnál, és egyre jobban beverekedte magát az első csapatba. Épp akkor sorozták be, amikor leszereltem, szóval váltottuk egymást. Szentendrére került, de nem focizott a Kossuth KFSE-ben, mert hétvégén sokszor el tudott jönni a Gázba. Én ballábasként balösszekötőt, ő jobblábasként jobbösszekötőt játszott. Abban a szezonban frissen kiesettként a BLSZ II-ben szerepeltünk. Október közepén löttem két

gólt az Erzsébeti Bástyának, és onnantól kezdve állandósítottam helyemet a kezdőben. Gyakorlatilag átgazoltunk a mezőnyön, talán csak egy vereséget és néhány döntetlent begyűjtve magasan kiemelkedtünk a mezőnyből. Szücs Laci bá' bátran nyúlt a hozzánk hasonlóan fiatalokhoz, így az ugyancsak Gáz nevelésű Lalusz Lacihoz, Szabó Petihez és Cravero Zolihoz, illetve később Kiss Janóhoz.

– Milyen volt a kapcsolatod a mesterrel?

– Szerintem mindent elmond, hogy gyakorlatilag a pótapámként tekintettem rá. Nagyon jó pedagógus, aki ért a játékosok nyelvén. Tudja, mikor kell dicsérni, és mikor kell felemelni a hangját. A filozófiája az volt, hogy mindig csak a következő meccsre koncentráljunk, azt kell megnyerni.

– Nem idegesített benneteket, hogy '95-'97 között sorozatban háromszor is ezüstérmesek lettetek a BLSZ I-ben, és a harmadik végül csak a bajnoki átszervezésnek köszönhetően ért feljutást?

– Azt nem állítom, hogy nem idegesített bennünket, de hamar túl tudtunk lépni rajta, és ebben az előbb említett „mindig a következő meccs” szemlélet is segítséget jelentett. Soha nem számított elvárásnak az első hely, csak az, hogy amit aznap ki tudunk tenni a pályára, azt tegyük ki. A lényeg, hogy jó hangulatban, egymásért küzdve minél több meccset nyerjünk meg. Szerintem annak a gárdának a legnagyobb erőssége

abban rejlett, hogy igazi csapatot alkottunk, amiben az öregek–fiatalok ideálisan egészítették ki egymást.

– A '90-es évek második felében hányan fordultak meg a csapatban, akik a Gázműveknél dolgoztak?

– Kettőnkön kívül Waszner Gabi, Diamant Zsolt, Horváth Lajos és Varga Pisti, szóval összesen hatan. A 2007/08-as bajnokságra Tőfi maradt közülünk az utolsó mohikán, és lett ezzel együtt – minden bizonnyal – a szakosztály utolsó olyan játékosa, aki a cégnél dolgozott.

Gabi 1992-ben támadásépítés közben, hazai pályán a Tungstram ellen.

Együtt a kezdőcsapatban, 1992.11.07-én a Váci úton a Vízművekkal vívott Közmű rangadón (Gabi b2, Tőfi j1, Horváth Lajos j2).

– Az NB III-ban az első év aztán ragyogóan sikerült, hiszen ötödikek letettek, a másodikban azonban nagyon rosszul alakult az ős.

– Szegény Szűcs Laci bá' október végén le is mondott. Helyette jött Kisteleki, akinek az első edzésére napra pontosan emlékszem, hiszen aznap született a lányom (1998. október 27.). Emiatt kicsit késtem is az edzésről, amit Kisteleki akceptált ugyan, de viccesen hozzátette, hogy akkor a továbbiakban rendesen fogok járni?! Amúgy róla is csak jókat mondhatok, hiszen partnerként kezelt bennünket, át tudta adni a profi mentalitást, illetve meg tudta értetni velünk az elképzeléseit. 2000 tavaszáig maradtam, aztán – átmenetileg – szögre akasztottam a stoplisomat. Laci már egy évvel korábban elment (de előtte is volt két féléves kitérője a Vízművekben és a Pomázban), mert egyrészt olyan csapatban szeretett volna játszani, ahol több lehetőséget kap, másrészt eléggé önfejű, ezért nehezebben tudtak kijönni vele.

– Miért hagytad ilyen hamar abba?

– Sokat kellett dolgoznom, és sajnos nem fért bele az időmbe. '91 novemberében vettek fel a céghez, Szűcs Laci bá' és Nagy Feri bá' közbenjárására, egészen pontosan Óbudára, útellenőri munkakörbe. Ez azt jelentette, hogy ha egy úthibáról bejelentést kaptunk, akkor kimentünk a helyszínre, és megnéztük, vajon köze lehet-e hozzá a Gázműveknek. Mondjuk, ha beszakadt a járda, akkor azt vizsgáltuk, hogy okozhatta-e például egy rosszul visszatemetett gázvezeték, vagy fordítva: veszélyeztet-e közelben húzódó gázvezeték. Ha igen, akkor helyszínrajzot készítettünk, de bármit is állapítottunk meg, jelentettük. '91-'96 között végeztem ezt a melót Waszner Gabival párban (Móricz Peti és Zimonyi Laci is ilyen feladatokat látott el ekkor tájt), majd átkerültem a Köztársaság térre ipari gázóraleolvasónak. Az öcsém is hasonló munkakört kapott, csak ő lakosságit.

A kérdésre visszatérve, 2000 májusában utalt ki nekem lakást a cég a külső lakótelepen, aminek a fenntartásához plusz munkát kellett vállalnom. Ez azt jelentette, hogy reggel bementem a Köztársaság térre, ahonnan fél négykor távoztam, és heti két-három alkalommal átsétáltam a Blaha Lujza térhez, ahol négytől éjfél utániig folytattam a napomat mint éttermi felszolgáló. Ilyenkor csak négy órát tudtam aludni, ráadásul hétvégeként is többször vállaltam a feladatot. Szóval nem tudtam volna normálisan edzésre járni, ezért hagytam abba.

– Meddig bírtad labda nélkül?

– Nem sokáig, ezért végül mégis belevágtam a feszített életvitelbe! 2003-ban Szűcs Laci bá' felkérésére elmentem a BLSZ II-es Külkerbe, ahol két évet húztam le. Tesóm is ide igazolt a ráckevei és ikladi szereplés után. Az első idényünkben nagy presztízsmecceket játszottunk a miénkkel azonos pályán játszó Csillaghegyel. Úgy lettünk hatodikak, hogy a kapusunk miatt tizenhárom büntetőpontot levontak tőlünk. A másodikban bronzéremig jutottunk, pár ponttal megelőzve a közben BLSZ I/B-be visszaminősített Gázt, ahova a szezon végén öcsémmel, élen a mesterrel többen visszatértünk, illetve átjöttünk. A Multi-Rocco jogán indulhattunk a BLSZ I-ben, ahol két egymást követő kiírásban a középmezőny első felében végeztünk. A vezetőség azonban úgy döntött, hogy nem marasztalja Laci bá'-t, akit követtem Csillaghegyre, ahol rögtön (2008-ban) megnyertük a BLSZ I-et. Tőfi viszont maradt, bár csak csereként jutott lehetőséghez, így nemsokára el is ment az MLTC-hez.

Az NB III-at már nem vállaltam, mert a növekvő edzésszám tényleg sok lett volna. Így is sűrű időszak állt mögöttem, hiszen 2006-ban a cég többedmagammal beíratott esti iskolába, hogy megszerezzük az érettségit, tehát a két munka, az edzések és meccsek mellé a tanulás is bejött. Az iskolát 2008-ban végül sikeresen

elvégeztem, a munkahelyen pedig változott a feladatköröm. Azóta gázmérő helyszíni ellenőrzéseket végzek, ami lehet bejelentett vagy szűrőpróbaszerű, illetve azokat az ügyeket is mi kapjuk, ha egy leolvasó tartósan nem tud adott ingatlanba bejutni és mérőóraállást rögzíteni.

A focitól persze nem szakadtam el, mert 2006-tól – ahogyan betöltöttem a harmincnegyedik életévemet – szerepeltem a Gáz öregfiúkban, akikkel 2007-ben megnyertük a Budapest Kupát. Fájdalom, hogy 2008-ban át kellett mennünk a III. kerület égisze alá, ahol még két-három szezont lehúztam, de azt már társaságilag, hangulatilag nem éreztem ugyanolyannak. Jelenleg a FŐGÁZ cégbajnokságban szereplő kispályás gárdájának vagyok oszlopos tagja.*

– **Utolsó kérdés: a legjobb kapus, akivel együtt játszottál?**

– Tóth Peti. Fénykorában szinte lehetetlenségnek számított elvinni mellette a labdát.

2013. március 30.

2007.09.01., Bökényföldi út, már a legrutinósabbak között: MLTC–Gázművek 0:2.
Álló sor balról jobbra: Seres, Horváth L., Nagy P., Nagy D., Tóth G., Bene B., László, Wallenstein, ifj. Mészöly Kálmán kapusedző, Metzger Tibor edző, Komsa. Térdelő sor: Bene I., Hujber, Pusztai, Eckstein L., Tari, Gaál, Aubel, Becsei, Palkó.

Az ASR Gázgyár öregfiúk csapatának színeiben 2014 tavaszán a Sujtás utcában (Töfi – guggoló sor b1, Gabi – guggoló sor j3).

*Gabi az interjú készítése óta, 2013 nyarán elvállalta az ASR Gázgyár U21-es csapatának másodedzői posztját, amiről egy szezon után lemondott. Csökkenő intenzitással folyamatosan tagja volt az ASR Gázgyár 2013-ban létrejött, majd 2017 nyarán a Külker SC-be átment BLSZ III-as öregfiúk együttesének. Ez utóbbiban Töfi továbbra is rendszeresen játszik, és az ASR Gázgyár II. gárdájában is több éven keresztül pályára lépett.